

Документ 17 - Резюмета

Сивилов, А. Гангстерите на Сухия режим и Голямата депресия в социалната история на САЩ. София: Книжен път 2025 ISBN 978-619-92784-4-4

Резюме на книгата: "Гангстерите на Сухия режим и Голямата депресия в социалната история на САЩ (1919–1936 г.)"

Книгата разглежда сложните социални, икономически и културни трансформации в САЩ през периода на Сухия режим и Голямата депресия. Авторът Александър Сивилов анализира как тези събития оформят социалната структура на страната, като акцентира върху влиянието на организираната престъпност, мафията и гангстерите.

Увод

В увода авторът обяснява личната мотивация зад изследването и подчертава връзката между социалните процеси и ролята на гангстерите като социални феномени. Проблемът с организираната престъпност е поставен в контекста на Сухия режим и обществените противоречия, които той създава. Александър Сивилов разглежда как престъпността става част от американската социална история, предизвикана от икономическата и социалната реалност на времето.

Глава 1. Тъмното лице на „Бурните 20 години“

Икономическо развитие на САЩ в края на Първата глава разглежда икономическото развитие на САЩ след Първата световна война, което полага основите за последвалите социални конфликти. Индустриализацията и бързото разрастване на градовете водят до значителни социални трансформации.

Икономически и социални промени: След войната САЩ преживяват икономически бум, но разликата между индустриалните успехи и социалните реалности става очевидна. Работническите протести, стачките и сблъсъците с полицията подчертават дълбоките противоречия.

Сухият режим: Въведен през 1920 г., Сухият режим води до неочаквани последствия. Намерението за ограничаване на алкохолната консумация вместо това стимулира развитието на организираната престъпност. Мафията и гангстерите намират нови начини за забогатяване чрез нелегално производство и продажба на алкохол.

Културна трансформация: Въпреки напрежението, 20-те години са период на културен възход, белязан от джаза, нови танци и развитието на популярни забавления, често свързани със забранените дейности на гангстерите.

Глава 2: Пикът на разделяне на обществото в началото на 30-те години и Голямата депресия

Крахът на борсата през 1929 г. и последвалата Голямата депресия променят коренно социалния пейзаж на САЩ. Авторът изследва политическите и икономически реакции на кризата, като сравнява подходите на президентите Хърбърт Хувър и Франклин Делано Рузвелт.

Политики на Новия курс: Рузвелт предприема мащабни социални и икономически реформи за облекчаване на последиците от депресията. Въпреки това, неравенствата и напрежението в обществото остават високи.

Стачки и социално недоволство: Депресията провокира увеличаване на работническите стачки, протестите и походите към Вашингтон. Сивилон акцентира върху тези социални движения като реакции на систематичните икономически несправедливости.

Организирана престъпност: Сухият режим приключва през 1933 г., но престъпните организации остават силни. Гангстерите като Ал Капоне, Лъки Лучано и Бъгси Сийгъл продължават да влияят върху американската култура и икономика.

Глава 3: Мафия, гангстери и заплахата от социални промени Третата глава представя ключовите фигури от света на организираната престъпност, като ги разглежда в социален и културен контекст.

Италианско-американската мафия: Лъки Лучано и Ал Капоне са разгледани като лидери, които изграждат сложни престъпни мрежи. Тяхната дейност подчертава как организираната престъпност прониква в политиката и икономиката.

Гангстерите на Голямата депресия: Авторът описва банковите обирджии като Бони и Клайд, Джон Дилинджър и Прити Бой Флойд, които са възприемани от обществото като модерни "робинхудовци". Образите им са романтизирани от медиите, въпреки реалните им престъпления.

Ролята на ФБР: Дж. Едгар Хувър използва гангстерите като оправдание за разширяването на правомощията на ФБР. Агентите на Бюрото за разследване се превръщат в герои, противопоставящи се на престъпността.

Заключение

Книгата завършва с анализ на културното наследство на гангстерите и тяхното влияние върху американското общество. Авторът подчертава, че организираната престъпност е продукт на конкретни исторически и социални условия. Появата на мафията е пряко свързана с епохата на Сухия режим и става част от цялостната система най-вече заради корупционните практики и влиянието в синдикатите, които могат да бъдат полезни на политиците и едрите предприемачи. Задълбочаването на социалната криза в края на 20-те години и началото на 30-те довежда до коренна промяна в обществените отношения. Масата от американците спират да вярват на своята държава и на политическата система. Вакуумът създаден след унищожаването на левицата през 20-те не може да бъде запълнен. Синдикалното движение е разпокъсано. В този момент се появява феноменът на гангстерите на Голямата Депресия. Те са изразител на съпротивата срещу системата – обират банките, изгарят ипотеки, убиват полицаи. Този процес е показателен за наличието на дълбок обществен, социален конфликт. Справяне с тях изисква огромни усилия. Включени са Федерални агенции, а често и националната гвардия. САЩ са изправени на прага на голяма гражданска война, но тя е блокиран от действията на правителството, които комбинират реформи и репресии. От тази тежка и ужасна епоха остава само легендата за добрите гангстери. Книгата предлага уникален поглед върху социалната история на САЩ, свързана с престъпността, културата и икономиката в периода 1919–1936 г. и показва как тези процеси формират модерната американска идентичност.

Сивилов, А., Лидери, авторитаризъм и преходи. По примера на Русия и Чили. София: Книжен пълх 2025 ISBN 978-619-92784-5-1(pdf)

Книгата "Лидери, авторитаризъм и преходи" се фокусира върху ролята на лидерите и авторитарните структури в политическите преходи чрез сравнителен анализ на два конкретни случая – Русия и Чили. Основната теза на автора е, че авторитарните анклавни, заложи по време на преходите от диктатура към демокрация, играят решаваща роля за затрудняването или дори провала на демократизацията. Книгата предоставя детайлен анализ на тези процеси, като разглежда влиянието на лидерите Борис Елцин и Аугусто Пиночет върху техните държави.

В глава 1 авторът въвежда основните теоретични понятия и концепции, необходими за разбирането на изследването. "Авторитаризъм", "тоталитаризъм" и "демокрация" са разгледани в контекста на политическата наука, като се използват трудовете на изтъкнати политолози като Хуан Линц и Самюел Хънтингтън. Авторитаризмът е дефиниран като политическа система с ограничен политически плурализъм, липса на ясно изразена ръководна идеология и отсъствие на широка политическа мобилизация. Въпреки че е по-гъвкав от тоталитаризма, авторитаризмът запазва основни елементи на диктаторския контрол, включително концентрация на властта в малка група или лидер.

Книгата изследва и теоретичните рамки на преходите, като подчертава важноста на институционалната рамка, наследена от авторитарните режими, за формирането на бъдещите демократични институции. В този контекст са разгледани понятия като "авторитарни анклавни" – институционални и структурни механизми, които запазват влиянието си и след формалното приключване на диктатурата.

В глава 2 се разглежда управлението на Борис Елцин и неговата роля в прехода на Русия от съветска диктатура към демократично управление. Елцин е представен като фигура с двойствена роля: от една страна, като реформатор, който прокара радикални икономически и политически промени, а от друга, като лидер, който използва властови средства за укрепване на собственото си положение. Авторът анализира конституционната криза от 1993 г., която завършва с разпускането на руския парламент чрез сила, както и президентските избори от 1996 г., белязани от масивна държавна намеса.

Тези събития, според автора, подкопават основите на демократичното управление в Русия. Елцин успява да централизира властта и да ограничи политическата конкуренция, създавайки предпоставки за появата на авторитарни тенденции в бъдеще. Въпреки формалните демократични институции, които се установяват през 90-те години, те често остават фасадни, като реалната власт се концентрира в ръцете на тесен кръг от елити.

В глава 3 се анализира чилийският преход към демокрация след диктатурата на Аугусто Пиночет. Пиночет успява да запази значително влияние дори след края на авторитарния си режим, благодарение на конституцията от 1980 г., която предоставя на военните значителни правомощия и институционални гаранции. Авторът подчертава, че въпреки демократичния преход през 90-те години, тези авторитарни анклавни продължават да ограничават демократизацията.

Например, чилийската конституция изисква високо квалифицирано мнозинство за промени в ключови области, което на практика блокира много от опитите за реформи. Влиянието на армията и консервативните сили, заложило в институциите, допълнително възпрепятства

прогреса, а социалното неравенство, насърчено от неолибералните икономически политики на Пиночет, остава дълбоко вкоренено в обществото.

Авторът представя Чили като пример за частично успешен преход, при който демокрацията е формално възстановена, но реално остава ограничена от структурните и институционални наследства на диктатурата.

Изводи и заключения В заключителната част на книгата се подчертава, че лидерите играят решаваща роля в политическите преходи. Елцин и Пиночет демонстрират как техните действия могат да оформят институционалната среда по начин, който благоприятства запазването на авторитарни елементи. Според автора, успехът или провалът на демократизацията зависи не само от структурните условия, но и от политическите решения, взети по време на прехода.

Книгата предлага ценни прозрения за начина, по който лидерите взаимодействат с институциите и как тези взаимодействия влияят върху траекторията на демократизацията. Чрез детайлен анализ на Русия и Чили, авторът показва как политическите и културните контексти оформят различните модели на преход и тяхната ефективност.

Крайните изводи на автора са, че демократизацията не е линейен процес и че наследството на авторитаризма често остава дълбоко вкоренено, дори в условията на формално демократични режими. Това подчертава значението на внимателното управление на преходите, както и необходимостта от силни и независими демократични институции, които да ограничат властта на лидерите и да предотвратят възможността за повторна концентрация на властта.

Сивилов, А. Теория на тоталитаризма като политическо оръжие преди и в зората на Студената война. - В: Войната за историята. 75 години от края на Втората световна война

Студията разглежда концепцията за тоталитаризма, нейното възникване и употреба в исторически, политически и философски контекст. Терминът „тоталитаризъм“ първоначално се свързва с фашистки и нацистки режими, но впоследствие обхваща и съветския социализъм, служейки като политическо оръжие по време на Студената война. Тази концепция се използва основно за противопоставяне на либералната демокрация срещу крайно леви и крайно десни режими, представяйки ги като еквивалентни заплахи за свободата.

Важен акцент на студията е, че концепцията за тоталитаризма често е критикувана за липсата на научна основа и ясна дефиниция. Нейната употреба в историческите изследвания често води до изкривяване на реалността, тъй като много от режимите, определяни като тоталитарни, се различават съществено по структура и управление. Например, хаотичният характер на нацистката власт не съвпада с класическата идея за тотален контрол, докато динамичните промени в съветската държава след смъртта на Сталин поставят под въпрос статичността на понятието.

Хана Аренд играе ключова роля в утвърждаването на теорията за тоталитаризма чрез своя труд „Произходът на тоталитаризма“. Въпреки че книгата има значителен принос към философската и политологическата мисъл, тя е критикувана за недостатъчна емпирична основа, особено по отношение на съветската реалност. Аренд поставя граници на „тоталитарния“ характер на съветската система, ограничавайки го до периода на управлението на Сталин, което оспорва тезата за постоянното наличие на тотален контрол в СССР.

Студията подчертава също политическата употреба на термина. Например, в САЩ терминът е въведен официално в Доктрината на Труман и служи за легитимиране на политиката срещу Източния блок. В същото време паралели между репресивните практики в СССР и САЩ по време на Маккартизма демонстрират сходства в методите за ограничаване на свободата и преследване на инакомислещи.

Културният аспект също е разгледан, като се отбелязва, че опитите на СССР да изолира обществото от западно влияние, например чрез кампании срещу „космополитизма“, не постигат пълна ефективност. Наличието на субкултури като „стилягите“ доказва, че тоталният контрол върху обществото е невъзможен.

В заключение, студията подчертава, че концепцията за тоталитаризма, макар и влиятелна, остава спорна и често използвана за пропагандни цели, вместо за обективен научен анализ.

Сивилов, А. Коминтернът, световната революция и Септемврийското въстание. - В: Месец на кръв, на подем и погром! 100 години от Септемврийското въстание.

Студията изследва ролята и функциите на Комунистическия интернационал (Коминтерна) в контекста на световната революция и неговото влияние върху Септемврийското въстание в България през 1923 г. Основен акцент се поставя върху сложните взаимоотношения между Коминтерна и съветското правителство, както и върху процесите, които формират международното комунистическо движение.

В началото студията подчертава, че Коминтернът е създаден като инструмент за координация на световната революция, но в първите години функционира до голяма степен независимо от съветската държава. Организацията е основана през 1919 г. с амбицията да ръководи глобалното революционно движение и да изгради международен социалистически ред. Въпреки това, със засилването на централизацията в СССР след 1924 г., Коминтернът постепенно губи своята автономия и започва да изпълнява функциите на инструмент на съветската външна политика.

Студията подробно разглежда влиянието на Коминтерна върху българската политическа сцена, особено след преврата на 9 юни 1923 г. Документалните доказателства показват, че решението за Септемврийското въстание е взето от ръководството на БКП, въпреки че Коминтернът оказва подкрепа за подготовката и провеждането му. Терорът срещу земеделците и комунистите след преврата довежда до радикализация на българското общество и подтиква БКП към действия. Въпреки това тезата, че въстанието е изцяло провокирано от външна намеса, се отхвърля от студията като неоснователна.

Особено внимание се отделя на ролята на ключови фигури като Георги Димитров и Васил Коларов, които изиграват важна роля в оформянето на въстанието. Студията посочва, че техните действия са били в унисон с идеите на Коминтерна, но същевременно не липсват автономни решения от страна на БКП. Източниците показват, че съветското правителство и Коминтернът са подкрепяли въстанието основно с идеологическа и организационна подкрепа, а не с пряка намеса.

В заключение, студията подчертава, че представянето на Коминтерна като пряк инициатор на въстанието е опростяване на историческите реалности. Решаваща роля имат вътрешните политически и социални фактори в България, включително терорът след преврата и

радикализацията на левите движения. Този подход дава по-цялостна и обективна картина на сложните събития от периода.

Sivilov A., US Policy Towards Russia as a base for the creation of multipolar geopolitical order 2000-2013

Студията анализира еволюцията на американската външна политика спрямо Русия в периода 2000–2013 г., като разглежда ключови фактори, довели до постепенното влошаване на отношенията между двете велики сили. В центъра на изследването са личностите и идеологическите различия в администрациите на президентите Джордж У. Буш и Барак Обама, както и въздействието на вътрешнополитическите процеси в Русия върху двустранните контакти.

В началото на 2000-те отношенията между САЩ и Русия бележат период на сближаване, особено по време на първия мандат на Буш и администрацията на Владимир Путин. Личните контакти между двамата лидери и съвместните инициативи, като борбата с тероризма след 11 септември 2001 г., допринасят за временна стабилност. Въпреки това, нарастващото влияние на неоконсервативните кръгове в американската политика, представени от фигури като Дик Чейни и Доналд Ръмсфелд, променя стратегическите приоритети на Вашингтон.

Втората половина на периода е белязана от влошаване на отношенията, започнало с конфликти като разширяването на НАТО през 2004 г. и войната в Грузия през 2008 г. Политиката на САЩ все повече се ръководи от концепции като „износ на демокрация“ и подкрепя за проевропейските сили в постсъветските държави, което предизвиква недоволство от страна на Кремъл. Вътрешните политически кризи в Русия, включително сблъсъците с олигарсите и нарастващите авторитарни тенденции, също изиграват важна роля в изострянето на отношенията.

Администрацията на Обама започва с опит за „рестарт“ на отношенията, включващ намаляване на ядрените арсенали чрез новия договор START и сътрудничество в областта на глобалната сигурност. Въпреки това, вътрешнополитическите динамики в двете страни и различията по въпроси като Сирия, Либия и Украйна водят до дълбоко разединение. Особено критична е ролята на Джо Байдън, който като вицепрезидент активно подкрепя проамериканските движения в Украйна, което допълнително засилва напрежението.

Студията заключава, че влошаването на отношенията е резултат от сложен баланс между идеологически различия, икономически интереси и личностни фактори. Неуспехът за изграждане на устойчив диалог между двете суперсили създава предпоставки за настоящите глобални конфликти.

Sivilov A., Preconditions for an emerging superpower – on the case studies of USSR and USA

Студията изследва предпоставките за възхода на САЩ и СССР като световни суперсили след Втората световна война. Началната точка на анализа се поставя в 30-те години на 20-ти век, когато и двете държави преминават през значителни икономически, социални и политически трансформации, които изграждат основите на бъдещата им доминация.

В случая на СССР, ключова роля играе марксистко-ленинската идеология, адаптирана към руската реалност от Владимир Ленин, и концепцията за „социализъм в една държава“, лансирана от Йосиф Сталин. Тези идеи стимулират ускорената индустриализация и колективизация, които трансформират икономиката и обществото. Въпреки жестоките методи, като използването на трудови лагери и принудителна мобилизация, СССР се утвърждава като индустриален и технологичен гигант.

САЩ, от своя страна, изграждат икономическата си мощ чрез дълготрайния процес на индустриализация, който започва още през 19-ти век. Голямата депресия от 1929 г. води до създаването на програмата „Нов курс“ от Франклин Рузвелт, която укрепва ролята на федералната държава в икономиката и стимулира обществените инвестиции. Въпреки демократичните традиции, някои политики на Рузвелт черпят вдъхновение от управленски практики в други режими, включително фашистка Италия.

И двете страни преминават през изолационистки периоди, продиктувани от вътрешни и външни фактори. СССР е изолиран поради международни санкции и намеса, докато САЩ следват политика на неутралитет до нападението на Япония в Пърл Харбър. Независимо от тези различия, и двете държави изграждат модели за мобилизация на ресурси, които им позволяват да се справят с глобални предизвикателства.

Краят на Втората световна война отбелязва началото на нова епоха, в която САЩ и СССР се утвърждават като лидери на противоположни политически и икономически системи. Идеологическата привлекателност на комунизма и демокрацията играе централна роля за глобалното им влияние. Въпреки фундаменталните различия, и двете системи показват значителни сходства в подхода си към модернизацията и управлението.

Студията заключава, че въпреки различията, сътрудничеството между СССР и САЩ през междувоенния период и в началото на Втората световна война създава предпоставки за тяхната доминация в глобалната политика.

Сивилов А., Сталин срещу Троцки във външнополитическите концепции на СССР в края на 20-те и началото на 30-те години

Студията разглежда сблъсъка между Сталин и Троцки, който оформя както вътрешната политика на СССР, така и международната дипломация през 20-те и 30-те години на XX век. Основен акцент се поставя върху идеологическите различия между двете фигури и тяхното отражение върху съветската външна политика, която преминава през значителни трансформации в периода.

Конфликтът между двамата лидери произлиза от противопоставянето между концепцията за „перманентна революция“ на Троцки и теорията на Сталин за „социализъм в една страна“. Докато Троцки вярва в необходимостта от глобална революция като предпоставка за пълна социалистическа трансформация, Сталин поддържа, че СССР трябва първо да укрепи икономиката и индустриалната си база, преди да подкрепя революционни движения извън границите си.

Студията проследява как идеологическите различия водят до различни подходи във външната политика. Докато болшевишката дипломация първоначално е насочена към

интернационализъм и подкрепя за националните революции, след 30-те години тя се трансформира в модел, подчинен на интересите на съветската държава. Пример за това е Коминтернът, който от независима структура се превръща в инструмент за защита на интересите на СССР.

Особено внимание се отделя на политическите борби в рамките на болшевишката партия, които кулминират със смъртта на Ленин и издигането на Сталин като доминиращ лидер. Сталин постепенно елиминира опозицията, включително Троцки и неговите съюзници, и налага централизирана структура на управление, която ограничава вътрешнопартийната демокрация. Това позволява СССР да се фокусира върху индустриализация и икономическо укрепване, но същевременно води до репресии, чистки и значителни социални разходи.

В заключение, студията подчертава, че сблъсъкът между Сталин и Троцки не е само вътрешнопартиен, а оформя ключови аспекти на съветската външна политика и глобално влияние. Сталин утвърждава модел на социализъм, който поставя на първо място националните интереси, за сметка на ранния болшевишки интернационализъм. Този подход води до превръщането на СССР в суперсила, но на цената на авторитаризъм и човешки жертви.

Сивилев А., Откъси от латиноамериканското ляво като различен прочит на марксистката идеология

В текста на студията се обосновава тезата, че изключително важен пример за алтернативното развитие на марксизма са движенията, които се зараждат в Латинска Америка. В повечето случаи те са напълно самобитни и развиват една самостоятелна философска и политическа линия, успоредна на съществуването на болшевизма. Разгледани са примерите на ранните леви идеи на Хосе Мариатеги в Перу, Луис Емилио Рекабарен в Чили. След 50-те години на XX век влиянието им в Западния блок е дори по-силно от това на СССР. В този аспект по-задълбочено е представена кубинската революция и конкретно политическите разбирания на Ернесто Гевара. Фокусът се задържа и върху примера на Чили при Салвадор Алиенде. Подчертава се, че изградените в този момент латиноамерикански модели на социалистическа система дори стават реална алтернатива на болшевишкия експеримент и най-вече на капитализма.

Сивилев А., Цветът на войната

Студията е посветена на периода на гражданската война, който последва разпада на Руската империя през 1917 г. Основната цел на текста е да промени класическото разбиране за конфликта като едно опростено противопоставяне на „Бели“ и „Червени“. В него е развита цялата палитра на участници. Разглежда се вътрешното делене на „червените“ – болшевишката и „черните“ - анархистката група, които се обединяват, за да победят, а след това влизат във финалния етап на войната един срещу друг. Представена е дълбоката разлика между отделните групировки на „белите“. От монархистки настроените войски в Доброволческата армия, през сложната идейна амалгама на обединението под командването на адмирал Александър Колчак и яркият демагог барон Врангел. Накрая е обърнато внимание на разнородните партизански движения и групи често разглеждани под общия знаменател на т.нар. „зелено“ движение. Основните изводи са свързани с причините за победата на болшевиките – тяхната отлична организация, ясна идеология и силен мобилизационен импулс благодарение на пропагандата и

идеалите, които предлагат. Отделено е специално място и на проблема с недостатъчното отразяване на съществуването на „черното“ и „зеленото“ движения. Като се очертават и основните причини за началото и логичния край на конфликта.

Sivilov A., Ideological basis of the Soviet diplomacy

Статията анализира идеологическите основи на съветската дипломация, формирани след Октомврийската революция и базирани на марксистко-ленинската теория. Тя подчертава, че болшевиките възприемат интернационализма като основополагащ принцип, противопоставяйки го на националните интереси и класическата дипломация. Според Ленин интересите на работниците в различни страни са по-важни от националните граници, което обуславя подхода на Съветска Русия към международните отношения.

Един от основните принципи, установени в първите години след революцията, е отхвърлянето на традиционните дипломатически практики и приемането на прозрачност и самоопределение на народите. Това се изразява в публикуването на тайни договори на царското правителство и признанието на независимостта на Финландия. В същото време, идеята за самоуправление често се прилага избирателно, като в случаите с Украйна и Централна Азия се наблюдават противоречия между провъзгласените идеали и практическите действия на съветската власт.

Статията изследва и отношението на болшевиките към войната, която те разглеждат като инструмент на буржоазните държави. Въпреки това, те приемат революционната война като легитимен метод за насърчаване на социалистическата революция. Това води до уникални дипломатически решения, като подписването на Брест-Литовския мирен договор, въпреки големите териториални загуби, за да се осигури оцеляването на революцията.

Принципът на интернационализма е доразвит чрез създаването на Коминтерна, който служи като инструмент за координация на глобалното комунистическо движение. Болшевиките виждат Съветска Русия като център на световната революция, а експанзията на комунизма става основна цел на съветската външна политика. Въпреки това, с времето се наблюдава прагматизиране на съветската дипломация, която започва да се адаптира към международните норми.

В заключение, статията подчертава, че въпреки идеалистичните начала, съветската дипломация постепенно се трансформира, запазвайки основните си идеологически черти, но с все по-практичен подход в контекста на глобалната политика.

Sivilov A., The forbidden tango USSR and Argentina, Алманах "VIA EVRASIA", т. 2, 2013

Статията разглежда сложните и противоречиви дипломатически и икономически отношения между СССР и Аржентина в периода 1917–1991 г., сравнявайки ги с тангото – страстна, но често забранена връзка. Тези отношения са белязани от прагматизъм и икономически интереси, като идеологическите различия често остават на заден план.

В началото на 20-ти век връзките между двете държави са ограничени от доктрината на Монро и силното влияние на САЩ върху Латинска Америка. Въпреки това, СССР успява да установи търговски връзки чрез създаването на компании като „Южамторг“ в Буенос Айрес. Въпреки

ограниченията, отношенията постепенно се развиват, особено след Втората световна война, когато Аржентина признава СССР през 1946 г.

През 70-те години, въпреки репресивния режим на военната хунта в Аржентина, която унищожава левите движения и убива над 30 000 души, СССР продължава икономическото сътрудничество с страната. Съветският съюз предоставя технологии за строеж на електроцентрали и закупува зърно и месо, необходими за задоволяване на вътрешните нужди. Това икономическо партньорство е уникално, тъй като СССР същевременно води глобална кампания срещу други репресивни режими, като този на Аугусто Пиночет в Чили.

Дипломатическите отношения също са поддържани, въпреки инциденти като задържането на съветски риболовни кораби от аржентинските военноморски сили. През 80-те години, след Фолклендската война и падането на хунтата, отношенията се задълбочават. СССР подкрепя новото демократично управление на Раул Алфонсин и съдейства за разширяване на културните и икономическите връзки.

В заключение, статията подчертава, че отношенията между СССР и Аржентина по време на Студената война са уникален пример за преобладаване на икономическия прагматизъм над идеологическите конфликти. Това „забранено танго“ показва как външната политика на СССР може да бъде гъвкава и адаптивна в зависимост от стратегическите интереси.

Сивилев А., Добрият и Лошият в един южноамерикански уестърн: Салвадор Алиенде и Аугусто Пиночет. - Понеделник : списание за теория, политика и култура, том:3/4

Статията разглежда сблъсъкът на Салвадор Алиенде и Аугусто Пиночет през призмата на противопоставянето в уестърн филмите и по-конкретно „Добрият, Лошият и Злият“ на Серджо Леоне. В нея са представени накратко жизнения път и кариерите на двамата чилийски политици до началото на 70-те години когато се стига до управлението на Блока на Народното Единство. Отделено е специално място на историята на военния преврат, в който водещи герои са двамата. Разглежда се тяхното политическо наследство като се посочва факта, че военното правителство възприема много от промените, които са въведени от левичарите. Във финалната част се очертава развитието на обществените образи на двамата през последните десетилетия. Разгледано е мястото на медиите и трансформацията на Алиенде от един значим политик в полу-забравена личност, а на Пиночет, от диктатор в борец срещу комунизма, което е отчитано като положителна характеристика след разпада на Източния блок. Изводът е, че сблъсъка на двамата довежда до още по-голямо политическо разделение в страната.

Сивилев А., Аугусто Пиночет – Личността разделила Чили. - Ново време: месечен преглед на умствения и обществен живот. брой: 4, 2007

Статията е фокусирана върху личността на Аугусто Пиночет. Проследява се неговия път на развитие в армията и влиянията, които довеждат до оформянето му като политически фактор. Засегнат е въпросът за военния преврат и начина, по който той влиза в организацията му. Макар и схематично е представено значението на генерала за прехода към демокрация в Чили. Специално внимание се отделя на съдебното разследване и опита за арест в Лондон, който е

предизвикан от обвиненията на испанския съдия Гарсон за нарушения на човешките права. Проследено е и влиянието, което оказва смъртта на Аугусто Пиночет през 2006 г- върху чилийското общество. Изводите в проучването са свързани с опита на диктатора да изкорени политическото разделение в страната чрез насилствени мерки по време на своето управление. Ясно се вижда, че вместо да постигне своята цел той предизвиква още по-дълбоко обществено противопоставяне, което продължава да се задълбочава и до днес.

Reviews Sivilov

Alexander Sivilov, *Gangsters of Prohibition and the Great Depression in the Social History of the USA*. Sofia: Knizhen Pluh, 2025. ISBN 978-619-92784-4-4

The book examines the intricate social, economic, and cultural transformations in the United States during the Prohibition era and the Great Depression. Alexander Sivilov explores how these events shaped the country's social structure, emphasizing the influence of organized crime, the mafia, and gangsters.

Introduction

In the introduction, the author outlines his personal motivation for this research and highlights the connection between social processes and the role of gangsters as social phenomena. The problem of organized crime is analyzed within the context of Prohibition and the societal contradictions it created. Sivilov investigates how crime became an integral part of American social history, shaped by the economic and social realities of the era.

Chapter 1: The Dark Side of the "Roaring Twenties"

The first chapter explores the economic development of the United States after World War I, which laid the foundation for subsequent social conflicts. Industrialization and urban expansion triggered profound social changes.

Economic and Social Changes: The postwar period witnessed an economic boom in the U.S., yet significant disparities between industrial success and social realities became evident. Workers' strikes, protests, and clashes with law enforcement underscored deep-seated societal tensions.

Prohibition's Consequences: Instituted in 1920, Prohibition aimed to curb alcohol consumption but inadvertently fueled the growth of organized crime. Mafia groups and gangsters profited immensely from illegal alcohol production and distribution.

Cultural Vibrancy: Despite these tensions, the 1920s were a culturally vibrant era marked by jazz, new dance styles, and the proliferation of entertainment, often intertwined with the illicit activities of gangsters.

Chapter 2: The Great Depression and Social Fragmentation

The stock market crash of 1929 and the ensuing Great Depression drastically altered the American social landscape. Sivilov examines the political and economic responses to the crisis, contrasting the policies of Presidents Herbert Hoover and Franklin Delano Roosevelt.

New Deal Policies: Roosevelt implemented sweeping social and economic reforms to alleviate the Depression's impacts. Despite these measures, inequality and societal discontent remained pervasive.

Social Unrest: The economic downturn spurred increased labor strikes, mass protests, and marches on Washington, reflecting widespread frustration with systemic economic injustices.

Organized Crime: Although Prohibition ended in 1933, criminal organizations continued to thrive. Figures like Al Capone, Lucky Luciano, and Bugsy Siegel remained prominent, influencing culture and economy alike.

Chapter 3: Mafia, Gangsters, and the Threat of Social Change

The third chapter delves into the lives of key figures from the world of organized crime, examining their roles within the broader societal and cultural context.

Italian-American Mafia: Leaders such as Lucky Luciano and Al Capone are portrayed as architects of sophisticated criminal networks. Their activities underscore how organized crime infiltrated American politics and economic systems.

Depression-Era Gangsters: The author discusses infamous bank robbers, including Bonnie and Clyde, John Dillinger, and Pretty Boy Floyd, who were romanticized as "Robin Hood" figures by the media, despite their criminal exploits.

The Role of the FBI: J. Edgar Hoover capitalized on the gangster phenomenon to expand the FBI's authority. Federal agents were presented as national heroes combating crime and maintaining order.

Conclusion

The book concludes with an analysis of the cultural legacy of gangsters and their lasting impact on American society. The author emphasizes that organized crime was a product of specific historical and social conditions. The emergence of the mafia was directly tied to the Prohibition era, becoming an integral part of the broader system primarily due to corruption and influence within labor unions, which proved beneficial to politicians and major entrepreneurs.

The deepening social crisis of the late 1920s and early 1930s led to a profound transformation in societal relationships. Many Americans lost faith in their government and political system. The vacuum created by the suppression of the leftist movement in the 1920s could not be filled. The labor movement was fragmented. It was in this moment that the phenomenon of Depression-era gangsters emerged. These figures represented resistance against the system, robbing banks, burning mortgages, and killing police officers. This process reflects the existence of a deep societal and social conflict.

Combating these gangsters required enormous effort. Federal agencies, and often even the National Guard, were involved. The United States stood on the brink of a major civil war, which was averted by government actions that combined reforms and repression. From this grim and turbulent era, only the legend of the "good gangsters" remains. The book provides a unique perspective on the social history of the United States, intertwining crime, culture, and economy during the period 1919–1936, and demonstrates how these processes shaped modern American identity.

Alexander Sivilov, *Leaders, Authoritarianism, and Transitions: A Case Study of Russia and Chile*. Sofia: Knizhen Pluh, 2025. ISBN 978-619-92784-5-1 (PDF)

The book "Leaders, Authoritarianism, and Transitions" focuses on the role of leaders and authoritarian structures in political transitions through a comparative analysis of two specific cases—Russia and Chile. The author's central thesis posits that authoritarian enclaves, entrenched during transitions from dictatorship to democracy, play a decisive role in hindering or even obstructing democratization. The book provides an in-depth analysis of these processes by examining the influence of leaders Boris Yeltsin and Augusto Pinochet on their respective countries.

Chapter 1: Theoretical Framework and Key Concepts

In the first chapter, the author introduces the foundational theoretical concepts and terms essential for understanding the study. The concepts of "authoritarianism," "totalitarianism," and "democracy" are examined within the context of political science, drawing on the works of prominent scholars such as Juan Linz and Samuel Huntington.

Authoritarianism is defined as a political system characterized by limited political pluralism, a lack of a clearly articulated guiding ideology, and the absence of widespread political mobilization. Although more flexible than totalitarianism, authoritarianism retains core elements of dictatorial control, including the concentration of power in a small group or a single leader.

The book also delves into the theoretical frameworks of political transitions, emphasizing the importance of institutional legacies from authoritarian regimes in shaping future democratic institutions. In this context, concepts such as "authoritarian enclaves"—institutional and structural mechanisms that preserve influence even after the formal end of dictatorship—are explored.

Chapter 2: Boris Yeltsin and Russia's Transition

Chapter two examines Boris Yeltsin's leadership and his role in Russia's transition from Soviet dictatorship to democratic governance. Yeltsin is portrayed as a dual figure: on one hand, a reformer who spearheaded radical economic and political changes; on the other, a leader who employed power consolidation tactics to secure his position.

The author analyzes pivotal events such as the 1993 constitutional crisis, which culminated in the dissolution of the Russian parliament by force, and the 1996 presidential elections, marked by significant state interference. According to Sivilov, these events undermined the foundations of democratic governance in Russia. Yeltsin succeeded in centralizing power and limiting political competition, laying the groundwork for future authoritarian tendencies. Despite the establishment of formal democratic institutions in the 1990s, they often remained superficial, with real power concentrated in the hands of a narrow elite.

Chapter 3: Augusto Pinochet and Chile's Transition

The third chapter explores Chile's transition to democracy following Augusto Pinochet's dictatorship. Pinochet managed to retain significant influence even after the end of his authoritarian regime, primarily through the 1980 constitution, which granted substantial powers to the military and institutionalized authoritarian structures.

The book highlights how these authoritarian enclaves continued to constrain democratization during the 1990s. For instance, the Chilean constitution required supermajorities for critical reforms, effectively blocking many attempts at change. The institutional influence of the military and

conservative forces further hindered progress, while the neoliberal economic policies implemented under Pinochet deepened social inequalities.

Pinochet's Chile is presented as an example of a partially successful transition, where democracy was formally restored but remained limited by the structural and institutional legacies of dictatorship.

Conclusion

In the concluding section, the author emphasizes the pivotal role of leaders in political transitions. Yeltsin and Pinochet illustrate how their actions can shape institutional environments to either facilitate or hinder democratization. According to Sivilov, the success or failure of democratization depends not only on structural conditions but also on the political decisions made during the transition period.

The book provides valuable insights into the interaction between leadership and political systems, as well as the challenges of democratization in diverse cultural and historical contexts. By offering a detailed analysis of Russia and Chile, Sivilov demonstrates how political and cultural factors shape different models of transition and their outcomes.

Ultimately, the author concludes that democratization is not a linear process and that the legacy of authoritarianism often remains deeply embedded, even within formally democratic regimes. This underscores the importance of carefully managing transitions and establishing strong, independent democratic institutions capable of limiting leaders' power and preventing the re-consolidation of authoritarian control.

Alexander Sivilov, *The Theory of Totalitarianism as a Political Weapon Before and at the Dawn of the Cold War*. - In: *The War for History: 75 Years Since the End of World War II*

The study examines the concept of totalitarianism, its emergence, and its usage within historical, political, and philosophical contexts. The term "totalitarianism" was initially associated with fascist and Nazi regimes but later extended to encompass Soviet socialism, serving as a political weapon during the Cold War. This concept was predominantly utilized to contrast liberal democracy against both far-left and far-right regimes, portraying them as equivalent threats to freedom.

A key focus of the study is the critique of the concept of totalitarianism for its lack of scientific rigor and clear definition. Its application in historical research often distorts reality, as many regimes classified as totalitarian differ significantly in structure and governance. For instance, the chaotic nature of Nazi governance contrasts with the classical idea of total control, while the dynamic changes in the Soviet state following Stalin's death challenge the notion of its static totalitarian character.

Hannah Arendt played a pivotal role in legitimizing the theory of totalitarianism through her work *The Origins of Totalitarianism*. While her book made a substantial contribution to philosophical and political thought, it has been criticized for its insufficient empirical basis, particularly concerning the Soviet experience. Arendt restricted the "totalitarian" nature of the Soviet system to Stalin's era, thus challenging the argument of perpetual total control within the USSR.

The study also highlights the political use of the term. For instance, in the United States, the term was officially incorporated into the Truman Doctrine and served to legitimize policies against the Eastern Bloc. Simultaneously, parallels between repressive practices in the USSR and the U.S. during McCarthyism reveal similarities in methods of restricting freedom and persecuting dissenters.

The cultural dimension is also explored, noting that Soviet attempts to isolate society from Western influences—such as campaigns against "cosmopolitanism"—failed to achieve full effectiveness. The existence of subcultures like the "stilyagi" demonstrates that total societal control was unattainable.

In conclusion, the study emphasizes that the concept of totalitarianism, while influential, remains controversial and is often employed for propagandistic purposes rather than objective scholarly analysis.

Alexander Sivilov, *The Comintern, the World Revolution, and the September Uprising*. - In: *A Month of Blood, of Upheaval, and Defeat! 100 Years Since the September Uprising*.

The study examines the role and functions of the Communist International (Comintern) in the context of the world revolution and its influence on the September Uprising in Bulgaria in 1923. A primary focus is placed on the complex relationships between the Comintern and the Soviet government, as well as the processes shaping the international communist movement.

At the outset, the study emphasizes that the Comintern was created as a tool for coordinating the world revolution but operated largely independently of the Soviet state during its early years. Founded in 1919, the organization aimed to lead the global revolutionary movement and establish an international socialist order. However, with increasing centralization in the USSR after 1924, the Comintern gradually lost its autonomy and began functioning as an instrument of Soviet foreign policy.

The study explores in detail the Comintern's influence on the Bulgarian political scene, particularly after the coup d'état of June 9, 1923. Documentary evidence demonstrates that the decision to undertake the September Uprising was made by the leadership of the Bulgarian Communist Party (BCP), although the Comintern supported its preparation and execution. The terror directed against agrarians and communists following the coup radicalized Bulgarian society and pushed the BCP toward action. Nonetheless, the study rejects the claim that the uprising was entirely provoked by external intervention.

Special attention is given to the roles of key figures such as Georgi Dimitrov and Vasil Kolarov, who played critical roles in shaping the uprising. The study notes that their actions aligned with the Comintern's ideas, but autonomous decisions by the BCP were also evident. Sources indicate that the Soviet government and the Comintern primarily provided ideological and organizational support for the uprising rather than direct intervention.

In conclusion, the study underscores that portraying the Comintern as the direct initiator of the uprising oversimplifies historical realities. Internal political and social factors in Bulgaria, including the terror following the coup and the radicalization of leftist movements, played a decisive role. This perspective offers a more comprehensive and objective view of the complex events of the period.

Sivilov, A., *US Policy Towards Russia as a Base for the Creation of a Multipolar Geopolitical Order (2000–2013)*

The study analyzes the evolution of American foreign policy towards Russia during the period 2000–2013, focusing on key factors that led to the gradual deterioration of relations between the two great powers. Central to the analysis are the personalities and ideological differences within the

administrations of Presidents George W. Bush and Barack Obama, as well as the impact of domestic political processes in Russia on bilateral relations.

At the beginning of the 2000s, US-Russia relations experienced a period of rapprochement, particularly during Bush's first term and the administration of Vladimir Putin. Personal interactions between the two leaders and joint initiatives, such as the fight against terrorism following the events of September 11, 2001, contributed to temporary stability. However, the growing influence of neoconservative circles in American politics, represented by figures such as Dick Cheney and Donald Rumsfeld, shifted Washington's strategic priorities.

The second half of the period was marked by worsening relations, beginning with conflicts such as NATO expansion in 2004 and the war in Georgia in 2008. US policy increasingly centered on concepts like "exporting democracy" and supporting pro-European forces in post-Soviet states, which provoked discontent in the Kremlin. Domestic political crises in Russia, including clashes with oligarchs and rising authoritarian tendencies, also played a significant role in straining relations.

The Obama administration started with an attempt to "reset" relations, including reducing nuclear arsenals through the new START treaty and cooperation in global security. However, domestic political dynamics in both countries and differences on issues such as Syria, Libya, and Ukraine led to deep divisions. Particularly critical was the role of Joe Biden, who, as vice president, actively supported pro-American movements in Ukraine, further escalating tensions.

The study concludes that the deterioration in relations resulted from a complex interplay of ideological differences, economic interests, and personal factors. The failure to establish a sustainable dialogue between the two superpowers created the groundwork for current global conflicts.

Sivilov, A., Preconditions for an Emerging Superpower: Case Studies of the USSR and the USA

The study examines the preconditions for the rise of the USA and the USSR as global superpowers following World War II. The analysis begins in the 1930s, a period when both nations underwent significant economic, social, and political transformations that laid the groundwork for their future dominance.

In the case of the USSR, Marxist-Leninist ideology, adapted to the Russian context by Vladimir Lenin, and the concept of "socialism in one country," introduced by Joseph Stalin, played a pivotal role. These ideas spurred accelerated industrialization and collectivization, transforming the economy and society. Despite harsh methods, such as the use of labor camps and forced mobilization, the USSR emerged as an industrial and technological giant.

The USA, on the other hand, built its economic strength through a long-term process of industrialization that began in the 19th century. The Great Depression of 1929 led to Franklin Roosevelt's New Deal, which reinforced the federal government's role in the economy and promoted public investment. Despite its democratic traditions, some of Roosevelt's policies were inspired by management practices from other regimes, including Fascist Italy.

Both nations experienced periods of isolationism driven by internal and external factors. The USSR faced isolation due to international sanctions and interventions, while the USA adhered to a policy of neutrality until Japan's attack on Pearl Harbor. Despite these differences, both countries developed models for resource mobilization that enabled them to address global challenges.

The end of World War II marked the beginning of a new era in which the USA and the USSR established themselves as leaders of opposing political and economic systems. The ideological appeal of communism and democracy played a central role in their global influence. Despite fundamental differences, both systems exhibited significant similarities in their approaches to modernization and governance.

The study concludes that despite their differences, cooperation between the USSR and the USA during the interwar period and the early years of World War II laid the foundation for their dominance in global politics.

Sivilov, A., *Stalin vs. Trotsky in the Foreign Policy Concepts of the USSR in the Late 1920s and Early 1930s*

The study examines the clash between Stalin and Trotsky, which shaped both the domestic policies of the USSR and its international diplomacy during the 1920s and 1930s. The primary focus is on the ideological differences between the two figures and their impact on Soviet foreign policy, which underwent significant transformations during this period.

The conflict between the two leaders stemmed from the opposition between Trotsky's concept of "permanent revolution" and Stalin's theory of "socialism in one country." While Trotsky believed that global revolution was essential for complete socialist transformation, Stalin argued that the USSR must first strengthen its economy and industrial base before supporting revolutionary movements beyond its borders.

The study traces how these ideological differences led to divergent approaches in foreign policy. Initially, Bolshevik diplomacy was oriented toward internationalism and support for national revolutions. However, by the 1930s, it transformed into a model subordinated to the interests of the Soviet state. An example of this shift is the Comintern, which evolved from an independent structure into a tool for protecting the USSR's interests.

Special attention is given to the political struggles within the Bolshevik Party, which culminated in Lenin's death and Stalin's rise as the dominant leader. Stalin gradually eliminated opposition, including Trotsky and his allies, and established a centralized structure of governance that restricted intra-party democracy. This allowed the USSR to focus on industrialization and economic consolidation but also led to repression, purges, and significant social costs.

In conclusion, the study highlights that the clash between Stalin and Trotsky was not merely an internal party dispute but shaped key aspects of Soviet foreign policy and global influence. Stalin established a model of socialism prioritizing national interests over early Bolshevik internationalism. This approach contributed to the USSR's emergence as a superpower, albeit at the cost of authoritarianism and human suffering.

Sivilov, A., *Excerpts from Latin American Leftism as a Different Interpretation of Marxist Ideology*

The study argues that the movements originating in Latin America serve as a vital example of the alternative development of Marxism. In most cases, these movements are entirely original, developing an independent philosophical and political trajectory parallel to Bolshevism. The text examines early leftist ideas, such as those of José Carlos Mariátegui in Peru and Luis Emilio

Recabarren in Chile. By the 1950s, their influence in the Western Bloc was often stronger than that of the USSR.

A more in-depth analysis is dedicated to the Cuban Revolution and, in particular, the political ideas of Ernesto "Che" Guevara. The focus also includes the example of Chile under Salvador Allende. The study emphasizes that the socialist models developed in Latin America during this period even became a viable alternative to the Bolshevik experiment and, most notably, to capitalism.

In conclusion, Latin American leftist movements present a unique and innovative approach to Marxist ideology, demonstrating that socialist systems in the region were not merely derivatives but represented distinct and impactful pathways.

Sivilov, A., *The Color of the War*

The study focuses on the period of the Civil War that followed the collapse of the Russian Empire in 1917. The primary aim of the text is to challenge the classical understanding of the conflict as a simplistic opposition between the "Reds" and the "Whites." Instead, it explores the full spectrum of participants involved.

The study examines the internal divisions among the "Reds" — the Bolsheviks and the "Blacks" — anarchist groups, who initially united to achieve victory but later turned against each other in the final stages of the war. It also highlights the deep differences among the "Whites," from the monarchist-inclined forces of the Volunteer Army to the complex ideological amalgamation under Admiral Alexander Kolchak and the flamboyant demagogue Baron Wrangel.

Special attention is given to the diverse partisan movements and groups often categorized under the general label of the so-called "Green" movement.

The main conclusions address the reasons for the Bolsheviks' victory—their excellent organization, clear ideology, and strong mobilization efforts driven by propaganda and the ideals they promoted. Additionally, the study examines the insufficient acknowledgment of the "Black" and "Green" movements in historical accounts, outlining the primary causes of the conflict's origins and its logical conclusion.

Sivilov, A., *Ideological Basis of Soviet Diplomacy*

The article analyzes the ideological foundations of Soviet diplomacy, formed after the October Revolution and based on Marxist-Leninist theory. It emphasizes that the Bolsheviks adopted internationalism as a fundamental principle, opposing it to national interests and classical diplomacy. According to Lenin, the interests of workers in different countries were more important than national borders, which shaped Soviet Russia's approach to international relations.

One of the main principles established in the early years after the revolution was the rejection of traditional diplomatic practices and the adoption of transparency and self-determination for nations. This was evident in the publication of secret treaties of the Tsarist government and the recognition of Finland's independence. At the same time, the idea of self-governance was often applied selectively, as seen in the cases of Ukraine and Central Asia, where contradictions emerged between proclaimed ideals and the practical actions of Soviet power.

The article also explores the Bolsheviks' attitude toward war, which they viewed as a tool of bourgeois states. Nevertheless, they accepted revolutionary war as a legitimate method for advancing socialist revolution. This led to unique diplomatic decisions, such as the signing of the Brest-Litovsk Peace Treaty, despite significant territorial losses, to ensure the survival of the revolution.

The principle of internationalism was further developed through the creation of the Comintern, which served as a tool for coordinating the global communist movement. The Bolsheviks saw Soviet Russia as the center of the world revolution, with the expansion of communism becoming a primary goal of Soviet foreign policy. Over time, however, Soviet diplomacy became more pragmatic, gradually adapting to international norms.

In conclusion, the article highlights that despite its idealistic beginnings, Soviet diplomacy gradually transformed, retaining its core ideological characteristics while adopting an increasingly practical approach in the context of global politics.

Sivilov, A., *The Forbidden Tango: USSR and Argentina*. Almanac "VIA EVRASIA," vol. 2, 2013

The article explores the complex and contradictory diplomatic and economic relations between the USSR and Argentina from 1917 to 1991, drawing a comparison to tango — passionate yet often forbidden. These relations were marked by pragmatism and economic interests, with ideological differences frequently taking a backseat.

At the beginning of the 20th century, ties between the two countries were limited by the Monroe Doctrine and the strong influence of the United States on Latin America. Despite these constraints, the USSR managed to establish trade relations through the creation of companies like "Yuzhamtorg" in Buenos Aires. Over time, relations gradually developed, especially after World War II, when Argentina recognized the USSR in 1946.

In the 1970s, despite the repressive regime of the military junta in Argentina, which suppressed leftist movements and killed over 30,000 people, the USSR continued economic cooperation with the country. The Soviet Union provided technology for building power plants and purchased grain and meat essential for meeting domestic needs. This economic partnership was unique, as the USSR simultaneously waged a global campaign against other repressive regimes, such as Augusto Pinochet's in Chile.

Diplomatic relations were also maintained despite incidents like the detention of Soviet fishing vessels by the Argentine Navy. In the 1980s, following the Falklands War and the fall of the junta, relations deepened. The USSR supported the new democratic government of Raúl Alfonsín and facilitated the expansion of cultural and economic ties.

In conclusion, the article emphasizes that the relations between the USSR and Argentina during the Cold War represent a unique example of economic pragmatism prevailing over ideological conflicts. This "forbidden tango" demonstrates how Soviet foreign policy could be flexible and adaptive depending on strategic interests.

Sivilov, A., *The Good and the Bad in a South American Western: Salvador Allende and Augusto Pinochet*. - Monday: Journal for Theory, Politics, and Culture, vol. 3/4

The article examines the clash between Salvador Allende and Augusto Pinochet through the lens of Western films, particularly Sergio Leone's *The Good, the Bad, and the Ugly*. It briefly outlines the lives

and careers of these two Chilean politicians up until the early 1970s, culminating in the rule of the Popular Unity Bloc. Special attention is given to the military coup, where both leaders played central roles.

The article explores their political legacies, noting that the military government adopted many of the changes introduced by leftist movements. In the final section, it traces the evolution of their public images over recent decades. The role of the media is analyzed, highlighting Allende's transformation from a significant political figure into a semi-forgotten personality and Pinochet's shift from dictator to anti-communist fighter—a characteristic viewed positively after the collapse of the Eastern Bloc.

The conclusion underscores that the conflict between Allende and Pinochet deepened Chile's political divisions, leaving a lasting impact on the country.

Sivilov, A., *Augusto Pinochet – The Figure Who Divided Chile*. - Novo Vreme: Monthly Review of Intellectual and Social Life, Issue 4, 2007

The article focuses on the personality of Augusto Pinochet, tracing his military career and the influences that shaped him into a significant political figure. The narrative addresses the military coup and Pinochet's role in organizing and executing it. Although schematically, the article highlights the general's importance in Chile's transition to democracy.

Special attention is given to the judicial investigation and the attempted arrest in London, prompted by charges from Spanish judge Garzón for human rights violations. The article also explores the impact of Pinochet's death in 2006 on Chilean society.

The conclusions drawn in the study emphasize Pinochet's attempts to eradicate political divisions in Chile through violent measures during his regime. However, it is evident that instead of achieving this goal, Pinochet's actions deepened societal polarization, which continues to intensify to this day.